

Λόγοι π.Χαράλαμπου Παπαδόπουλου (π.Λίβυος)

Είναι γεύση παραδείσου και εμπειρία Θεού, να χαμογελάς ενώ όλα δεν είναι τέλεια στην ζωή σου. Μπορεί να είναι και χάλια. Κι όμως εσύ να επιμένεις, να λες **«έχει ο Θεός, θα τα καταφέρουμε, θα το παλέψουμε, γέλα ρε τι σου ζητάνε...»**.

Η καλύτερη προσευχή είναι το χαμόγελο μας. Θα μου πείτε δύσκολο, δεν είναι πάντα κατορθωτό. Όμως ας το δούμε πιο ρεαλιστικά. Υπάρχει ζωή που να είναι όλα «τέλεια», «ιδανικά» ή όπως ακριβώς θα θέλαμε; Δεν νομίζω. Κανείς μας δεν έχει ένα τέλειο βίο, **δίχως προβλήματα και δοκιμασίες.** Εάν περιμένουμε πότε θα έρθουν τα πράγματα έτσι όπως τα θέλουμε για να γελάσουμε, να χαρούμε και να ευχαριστηθούμε, το μόνο σίγουρο είναι, ότι θα πεθάνουμε στην θλίψη, βυθισμένοι με τα μικρά και μεγάλα όνειρα μας στην κόλαση της απόγνωσης.

Δεν πρέπει να ξεχνάμε και μια άλλη μεγάλη αλήθεια, ότι η χαρά δεν έρχεται μέσα από μεγάλα και συνταρακτικά γεγονότα, αλλά από καθημερινές απλές πράξεις ζωής. Οπότε ας δώσουμε στο πρόσωπο και στην ψυχή μας αυτό που της αξίζει, **μικρές χαρές, μέχρι να έρθει η αιώνια μεγάλη.** Γιατί γι' αυτό πλαστήκαμε, για την χαρά, για το χαμόγελο που ατελεύτητα θα απλωθεί στην ύπαρξή μας.

Δοκιμασίες, δυσκολίες, βάσανα και καημοί, πάθη, λάθη και σταυροί, συνθέτουν πολλές φορές ένα καταθλιπτικό τοπίο, που νομίζεις ότι ποτέ ξανά δεν θα ξημερώσει. Κι όμως, όσο κι αν αργεί, ξημερώνει. Σε όλους μας, όταν υποφέρουμε περνάνε λογισμοί, που μονότονα υποστηρίζουν, «ποτέ δεν θα είσαι όπως πριν, όλα τελείωσαν...». Ξέρουμε όμως πως δεν είναι έτσι. Θα έρθει και πάλι η χαρά στα στήθη μας, το φως στην ψυχή μας. Θα σηκώσουμε και πάλι κεφάλι με τα μάτια στραμμένα στην ελπίδα. **Ο Θεός είναι σιωπών, μα όχι απών.** Μας κρατάει και μα σηκώνει όταν έρθει η ώρα.

Στην Τουρκία και Συρία κοιμήθηκαν ένα βράδυ και με τον σεισμό, δεν ξύπνησαν ποτέ.
Στην Ελλάδα μπήκαν σε ένα τρένο να πάνε σπίτια τους και δεν έφτασαν ποτέ.
Ακόμη δεν καταλάβαμε ότι η ζωή είναι τόσο ρευστή τόσο μεταβλητή και σύντομη που μόνο ως δώρο μπορείς να την αντιμετωπίσεις.
Η ζωή αυτή, με την μορφή που μας δόθηκε είναι δώρο του Θεού και είναι άπαξ. Μια φορά που λένε. Γι' αυτό ζήστε την τώρα, όχι αύριο ή μεθαύριο, αλλά σήμερα.
Και εμείς τι κάνουμε; Την ζούμε; Όχι. Την δολοφονούμε με χιλιάδες καθημερινούς τρόπους.
Γκρινια, μίσση, κακίες, πόλεμοι και φαγωμάρα μέσα και έξω μας.
Το φοβερό δεν είναι ο θάνατος αλλά ότι είμαστε νεκροί πολύ προτού πεθάνουμε.

Εάν δεν βλέπεις την ζωή ως δώρο του Θεού, θα βρίσκεις δεκάδες αιτίες να είσαι μίζερος και κακόμοιρος.
Εάν δεν ξημερώνει στην καρδιά σου, όλα γύρω σου θα είναι σκοτεινά.
Εάν δεν αγαπάς τα μέσα σου, θα σου φταίνε τα παιδιά και η γυναίκα σου.
Εάν δεν αντέχεις αυτό που είσαι, δεν θα αντέχεις τίποτα και κανέναν.
Εάν δεν αποδεχθείς τις σκιές σου, δεν θα δεις ποτέ το Φως.
Εάν δεν θελήσεις να δεις τα τραύματα σου, δεν θα γίνουν ποτέ θαύματα.
Κι εάν δεν τολμήσεις να δεις που μπορείς να φτάσεις, δεν θα αντικρύσεις ποτέ τον άνθρωπο που θα μπορούσες να γίνεις και δεν έγινες.

Αυτοί που πέτυχαν ήταν εκείνοι που επέμεναν.
Αυτοί που δεν φοβήθηκαν τον φόβο τους.
Εκείνοι που έκαναν εκείνα που δεν έκαναν οι άλλοι.
Που όταν τους είπαν “δεν πρέπει” απάντησαν “θέλω, μπορώ, αξίζω, μ’ αρέσει...”.
Και όταν τους φώναζαν “κατέβα από το Σταυρό, θα πεθάνεις” έλεγαν: “πιστεύω στην Ανάσταση”.

Ακούω πολλούς να λένε «αυτή η κατάσταση με το παιδί μου είναι ο μεγάλος σταυρός μου...», «αυτή η σχέση με τον άνδρα ή την γυναίκα μου, το συνάδελφο ή τον προϊστάμενο μου, αυτή η ασθένεια, τα χρέη και οι επαγγελματικές δυσκολίες μου, είναι ο σταυρός μου».
Θέλετε να είμαστε ειλικρινείς; Ο μεγαλύτερος σταυρός της ζωής μας είναι ο χαρακτήρας μας.
Αυτή η ταραγμένη σχέση με τον ίδιο τον εαυτό μας.
Αυτός είναι ο Σταυρός μας. Διότι από αυτή την σχέση θα εξαρτηθούν τα πάντα.

Συκοφαντίες, προδοσίες, διωγμοί, απειλές και θάνατος.

Ο Χριστός θα μας σώσει αλλά όχι δίχως θυσίες και Σταυρό.

Τι σημαίνει αυτό για την ζωή μας;

Ότι τίποτε σημαντικό δεν μπορεί να έρθει εάν δεν πάρουμε την απόφαση να θυσιάσουμε γι αυτό που αγαπάμε και θέλουμε.

Κάθε όνειρο θέλει μια θυσία.

Κάθε Ανάσταση ένα Σταυρό.

Πριν χαρείς θα θυσιάστεις. Αλλιώς ότι κι εάν κερδίσεις θα το χάσεις, ότι κι εάν σου χαρίσουν θα το καταστρέψεις. Τίποτε που δεν πόνεσες δεν μπορείς να το εκτιμήσεις, τίποτε που δεν αγάπησες δε μπορείς να το χαρείς.

Εμένα προσωπικά με βοήθησαν οι εξής στάσεις ζωής, να ξεμπλοκάρω την καθημερινότητα μου, ώστε να ζω με όσο το δυνατό περισσότερη χαρά:

1. Δεν προλαβαίνεις σε αυτή την σύντομη ζωή να λύσεις όλα τα προβλήματα σου. Εδώ που τα λέμε δεν είναι και απαραίτητο. Μπορώ να είμαι χαρούμενος και δίχως την λύση τους. Δεν σκάω πλέον. Ότι πρέπει να λυθεί θα λυθεί, ότι παραμένει μας χρειάζεται για το ταξίδι μας.
2. Δέκα ζωές να ζήσω δεν θα μάθω ποιος είμαι. Είμαστε πλασμένοι ως ακατανόητο, ως μέγα μυστήριο. Με γνωρίζω αλλά ποτέ απόλυτα.
3. Μπορώ να γελάω και να κλαίω. Τέλος στο φασισμό των συναισθημάτων. Δεν μπορώ να γελάω όλη μέρα λες και διαφημίζω οδοντόκρεμα.
4. Δεν θα θεραπευτούν όλα τα τραύματα και οι πληγές μου. Δεν το περιμένω, οπότε μαθαίνω να ζω με αυτό που είμαι. Διαχειρίζομαι το υλικό μου και δεν ζητάω ματαιώς να τα αλλάξω όλα, αλλά μονάχα εκείνα που αλλάζουν. Τα άλλα τα αποδέχομαι και συμφιλιώνομαι μαζί τους.
5. Τέλος, ευτυχώς που ο Θεός έχει ελάχιστη ή καμία σχέση με αυτά που πιστεύουν οι άνθρωποι, γιατί έτσι μεγαλώνει η ελπίδα μου.

Ονειρέψου μεγάλα πράγματα, αλλά ξείνα από τα μικρά. Και ξείνα τώρα.
